

Березняк

Микола Руденко

Був березняк — стрункі берези
Черкали темінь хмар важку.
А восени дерева-Крези
Жбурляли золото в ріку.

Тут здавна птахи яйця клали,
І як у горах повелось,
Сюди заходили марали,
А часом — обважнілий лось.

Дерев не повалили люди —
Стоять берези ще живі.
Та поруч виросли споруди —
Нові будинки житлові.

Вода холодна і гаряча.
На кухні — холодильник, газ.
У господинь привітна вдача —
За стіл припрошують ураз.

Напевне, добрий в них прибуток
Злиденності нема й ознак...
Чому ж мене поймає смуток,
Коли заходжу в березняк?

Де пролітала тінь від хмарки
У річковій голубизні,
З'явився сморід кочегарки,
А поруч — ями вигрібні.

Обходять березняк марали,
Тікають птахи за ріку —
Бо засмітили й обікрали
Життя в гірським березняку.

А ще мене хвилює, мабуть,
Оця загадка непростя:

Що поселян веде і вабить —
Яка в них віра і мета?

Мо', в світі їхньому верховне —
Лиш зручність, вигода оця,
А що в людині є духовне —
Про це ні гадки, ні слівця?

Ті бездуховні захаращі
Уже не розмете аврал...
Якщо це так. нехай би краще
Тут панував гірський марал.